

РЕШЕНИЕ

№ 2734

гр. София, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1541** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на началник група при ОПП – СДВР, чрез гл. юристконсулт М. Д., срещу решение № 5160 от 15.12.2022г. по НАХД № 7979/2022г. на Софийски районен съд, НО, 104-ти състав. С решението е отменено Наказателно постановление № 22-4332-008766/13.05.2022г., издадено от началник група към ОПП-СДВР, с което на Х. Д. Р., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца, за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

С жалбата се навеждат оплаквания, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила. Излагат се съображения, че СРС неправилно приема, че санкционираното лице не е допуснало виновно вмененото му нарушение по чл. 140 от ЗДвП. Твърди се, че узнаването за прекратяване на регистрацията на МПС от собственика не съставлява елемент от фактическия състав по прекратяването на регистрацията; собственикът и/или водачът са длъжни да познават законовите последици като резултат от неизпълнение на вмененото им задължение – да сключат и поддържат ГО; незнанието

на факта, че управляваният от жалбоподателя автомобил е със служебно прекратена регистрация, се дължи на проявена от него непредпазливост, под формата на небрежност, при което субективно отношение не е изключена административнонаказателната отговорност. В заключение се иска съдът да отмени оспореното решение и да потвърди като законосъобразно и правилно процесното наказателно постановление. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба не е изпратил представител и не е изразил становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение №5160 от 15.12.2022г. по НАХД № 7979/2022г. на Софийски районен съд, НО, 104-ти състав, е отменено наказателно постановление № 22-4332-008766/13.05.2022г., издадено от началник група към ОПП-СДВР, с което на Х. Д. Р., на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца, за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Въззивният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Събрани са необходимите и относими доказателства при надлежното им отразяване в мотивите на първоинстанционното решение, като направените изводи се споделят от настоящия състав.

Както АУАН, така и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържат необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Спазен е установения ред и в сроковете, предвидени в разпоредбата на чл. 34, ал.1 и ал. 3 от ЗАНН за тяхното издаване. СРС е формирал извод, че описаното от фактическа страна в АУАН и НП нарушение по чл.140, ал. 1 от ЗДвП се установява от събраните гласни и писмени доказателства, но липсва субективният елемент, а именно умисъл, поради което неправилно е наложено съответното административно наказание.

Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. За управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер, в нормата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП е предвидено, че водачът се наказва с лишаване от право да

управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. Ангажирането на административнонаказателната отговорност по посочената санкционна норма изисква нарушителят да е действал виновно - да е знаел или да е допускал, че управляваното МПС е без регистрация. Тежестта на доказване на това обстоятелство в административнонаказателното производство е възложена на наказващия орган, който следва да проведе пълно главно доказване с допустимите доказателствени средства на материалните предпоставки и спазването на процесуалните правила за налагане на административно наказание.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането вменява задължение на информационният център да уведоми собствениците на моторни превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, като им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор. Нормата на чл. 574, ал. 11 от КЗ регламентира, че когато в срока по ал.10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал.1, т.1 да прекрати регистрацията на моторното превозно средство. При служебно прекратяване на регистрацията по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, административният орган, извършил дерегистрацията, дължи уведомяване на собственика на автомобила. В тази връзка неоснователни са възраженията на касатора, тъй като задължението за уведомяване по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, е различно от уведомлението по чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането.

В случая няма никакви данни собственикът на л.а с рег. № [рег.номер на МПС] – Т. В. А., да е била надлежно уведомена за извършеното на основание чл. 143, ал.10 от ЗДвП на 01.02.2022г. служебно прекратяване на регистрацията на МПС и съответно, че ползвателят на автомобила – Х. Д. Р., към датата на извършване на вмененото му нарушение на чл. 140 от ЗДвП – 18.02.2022 г., да е знаел, да е допускал, да е могъл да знае или да е бил длъжен да предположи за прекратената регистрация на автомобила, и съответно да съобрази поведението си с това обстоятелство. По делото липсват доказателства за наличието на субективната страна на нарушението под формата на умисъл или непредпазливост, като неустановени са както интелектуалният, така и волевият момент на вината като субективен елемент на соченото противоправно деяние. Действително, незнанието на закона не е обстоятелство, изключващо административнонаказателната отговорност. Но в случая се касае за незнание на факт от обективната действителност за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП и съответно на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП. Това незнание се явява резултат от неизпълнено административно задължение по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрацията на автомобила /в този смисъл е и Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023г. по т.д. № 3/2022г. на ВКС и ВАС/. С оглед на което и при прилагането на чл. 14, ал. 1 и, ал. 2 от НК във вр. с чл.

11 от ЗАНН, по отношение на санкционираното нарушение се изключва не само умисъла на дееца, но и извършване на деянието при форма на вината "непредпазливост". В този смисъл е необосновано, още по-малко доказано е приетото от наказващия орган, че ако и санкционираният водач да не е съзнавал и да не е предвиждал настъпването на противоправния резултат, а именно „управление на МПС с прекратена регистрация“, е бил длъжен и е могъл да го предвиди. При липсата на уведомяване на собственика на МПС по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, ползвателят на автомобила към датата на извършване на вмененото нарушение на чл. 140 от ЗДвП, нито е можел да предвиди, още по-малко е бил длъжен да знае за факта на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

Обосновано и при правилно приложение на закона Районният съд е направил извод за несъставомерност на санкционираното деяние от субективна страна поради недоказаност на неговото виновно извършване, което дисквалифицира това деяние като административно нарушение по см. на чл. 6 от ЗАНН и представлява основание за отмяната на издаденото наказателно постановление като незаконосъобразно.

В заключение касационният съд намира, че при формиране на вътрешното убеждение, фактическите и правните изводи, не се установяват порочни действия на въззивния съд, съответно не се констатира порочни съдопроизводствени действия при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение.

При този изход на спора неоснователно се явява искането от страна на касатора за присъждане на разноски по делото.

По изложените съображения, Административен съд София-град, X. касационен състав, на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 5160 от 15.12.2022г. по НАХД № 7979/2022г. на Софийски районен съд, НО, 104-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.